

Savaş!

Alexander Berkman

1929

İçindekiler

BÖLÜM VI	3
--------------------	---

BÖLÜM VI

Savaş! Ne anlama geldiğini kavrayabiliyor musunuz? Dilimizde daha kötü başka bir kelime biliyor musunuz? Katliam ve kırım, cinayet, çapulculuk ve yıkım fotoğraflarını getirmiyor mu aklınıza? Topların gümbürtüsünü, ölenlerin ve yaralananların haykırıışlarını duymuyor musunuz? Cesetlerle dolu savaş meydanını göremiyor musunuz? Canlı insanlar parça parça, kanları ve beyinleri etrafa yayılmış, hayat dolu insanlar birdenbire birer leşe dönüşmüş. Ve orada, memlekette, sevdiklerinin başına bir talihsizlik gelmesinin diye her saati korku içinde yaşayan binlerce baba ile annenin eşi ve sevgilisi, bir daha asla dönmeyecek olanların dönüşlerini bekleyip durur.

Savaşın ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Siz kendiniz bilhassa cephede hiç bulunmamış olsanız da, [geride bıraktığı] milyonlarca ölü ve sakatıyla, kurban ettiği sayısız insanıyla, parçalanmış yaşamlarıyla, tarifsiz keder ve acıyla yıkılmış evleriyle, savaştan daha büyük bir bela olmadığını bilirsiniz.

”Dehşetlidir”, kabul edersiniz, ”ancak yapılacak bir şey yok”. Kaçınılmaz olduğu zaman savaş yapılması gerektiğini, tehlikedeyken ülkenizi savunmadığınız gerektiğini düşünürsünüz.

Gelin savaşa gittiğinizde gerçekten ülkenizi savunup, savunmadığınıza bir bakalım. Bakalım savaşa neler neden oluyor, üniformayı giymeye çağrıldığınızda ve katliam seferberliğine başladığınızda bu ülkenizin faydasına mı, değil mi?

Savaşta kimi ve neyi savunduğunuza bakalım: kimin bundan çıkarı var ve kim kar sağlıyor.

Dönüp imalatçımıza [fabrikatörümüze] bakmalıyız. Kendi ülkesinde mallarını karlı bir şekilde satamayınca, o (ve benzeri şekilde diğer malların imalatçıları) yabancı topraklarda pazar aramaya başlar. İngiltere'ye, Almanya'ya, Fransa'ya veya başka bir ülkeye gider, orada "fazla üretimi"ni, "artığı"ni elden çıkarmaya çalışır.

Ancak orada da ülkesindeki koşulların aynıyla karşılaşır. Onlarda da "fazla üretim" –yani işçiler öylesine sömürülmekte ve öylesine düşük ücret almaktadırlar ki ürettikleri malları satın alamamaktadırlar– vardır. Bu nedenle İngiltere, Almanya, Fransa vb. yerlerin imalatçıları da, aynen Amerikan imalatçıları gibi başka pazarlar aramaktadır.

Belli sanayilerdeki Amerikan imalatçıları büyük birliklerde [*ing. combine*] örgütlenirler; diğer ülkelerin sanayi kodamanları da aynı şeyi yapar ve ulusal birlikler birbirleriyle rekabet etmeye başlarlar. Her ülkeden kapitalistler en iyi pazarları, özellikle de

yeni pazarları ele geçirmeye çalışır. Böylesi yeni pazarları Çin, Japonya, Hindistan ve benzer ülkelerde; yani kendi sanayilerini henüz geliştirmemiş ülkelerde bulurlar. Her ülke kendi sanayisini geliştirdiğinde, o zaman artık ortada [ele geçirilebilecek] yabancı pazar kalmayacaktır, ve o zaman birkaç güçlü kapitalist grup bütün tüm dünyada uluslararası tröst haline gelir. Ancak bu esnada çeşitli sanayi ülkelerinin kapitalist çıkarları, yabancı pazarlar için mücadeleye etmekte ve birbirleriyle rekabet etmektedir. Bazı zayıf ulusları kendilerine özel ayrıcalıklar, "iltimaslı muameleler" tanımamaya zorlayabilirler; imtiyazlar ve kar imkanları konusunda bir sorunla karşılaştıklarında rakiplerini kıskanmamaya başlarlar, ve hükümetlerinden kendi çıkarlarını korumalarını talep ederler. Amerikan kapitalistleri "Amerikan çıkarları"nın korunması için hükümete çağrıda bulunur. Fransa, Almanya ve İngiltere'deki kapitalistler de aynı şeyi yaparlar: *kendi* hükümetlerinden *kendi* karlarının korunmasını isterler. Ardından çeşitli hükümetler halkını "*ülkelerini savunmaya*" çağırır.

Oyunun nasıl oynandığını görüyor musunuz? Sizden bir takım Amerikan kapitalistlerinin yabancı ülkelerdeki ayrıcalıklarını ve kar paylarını korumanızın istediği size söylenmez. Bunu size söyleseler biliyorlar ki, onlara gülecek ve plütokratların [*ing. plutocrats*, refah sahibi sınıf üyelerinin] karlarını şişir-

mek için kendinizi vurdurmayı reddedeceksiniz. Ancak siz ve size benzeyen diğeri olmaksızın, savaş yapamazlar! Bu yüzden "Ülkenizi savunun! Bayrağınıza hakaret edildi!" feryatlarını atmaya başladılar. Bazen ülkenizin yabancı topraklardaki bayrağına hakaret etmek veya bazı Amerikan mülklerinin tahrip edilmesi için gerçekten de eşkiyalar kiralarlar; böylece sizin bu konuda ateşlenmenizi, Ordu ve Donanma'ya katılmanızı garantileyecekler.

Abarttığımı sanmayın. Amerikalı kapitalistlerin yabancı ülkelerde (özellikle Güney Amerika'da) "dostane" yeni hükümetler kurmak ve böylece de arzuladıkları imtiyazları garantiye almak için devrimlere sebep olduğu bile biliniyor.

Ancak genellikle bu kadar ileriye gitmeleri gerekmez. Tüm yapmaları gereken sizin "vatanseverliğinize" başvurmak, biraz gururunuzu okşamak, size "bütün bir dünyayı ezip geçebileceğinizi" söylemek, sizi asker üniforması giymeye ve emirleri yerine getirmeye hazır hale getirmekTİR.

İşte sizin vatanseverliğinizin, ülke sevginizin kullanıldığı yer. İngiliz düşünür Carlyle haklı olarak şöyle yazıyordu:

"Savaşın, oldukça gayri-resmi bir dilde, net anlamı ve sonucu nedir? Kendi bilgim dahilinde, örneğin Britanya'da

Dumdrudge köyünde beşyüz kadar can yaşıyor ve çalışıyordu. Fransız savaşı süresince, bunlar arasından yaklaşık otuz tane iş yapabilecek adam Fransızların bazı "doğal düşmanları"na başarılı bir şekilde seçildiler. Dumdrudge, kendi başına bunları emzirdi ve bakımını yaptı; zorluk ve keder çekerek bunları yetişkin olana kadar besledi; ve hatta birisi dokuma, bir diğeri inşaat, diğeri çekiçle iş yapabilir ve en zayıfı otuz stone [14 librelilik ağırlık ölçüsü] ağırlık taşıyabilecek şekilde onlara el zanaatları bile öğretti. Bununla beraber, bu kadar gözyaşı ve sövgünün arasında, onlar seçildiler; hepsine kırmızı urbalar giydirildi; ve kamuoyunun isteğiyle gemiyle ikibin mil kadar uzağa (diyelim ki İspanya'nın güneyine) götürüldüler, ve [savaşa] çağrılana kadar orada beslendiler.

Ve İspanya'nın güneyindeki bu aynı yerde, benzer Fransız Dumdrudge'dan otuz Fransız zanaatkarı olsun; aynı yolla, sonsuz çabanın ardından iki taraf gerçekten yan yana sıralansın; ve her

biri elinde silahla Otuz karşı Otuz dursunlar.

Hemen 'Ateş' kelimesi söylensin ve bir diğerinin canını alsınlar; dünya altmış canlı faydalı zanaatkarın yerine dökülen gözyaşları arasında derhal gömülmesi gereken altmış cesede sahip olacak. Bu insanların arasında kavga mı vardı? Şeytan görsün, hiç de öyle değil! Birbirlerinden apayrı yaşamadılar, tamamen yabancı değillerdi [birbirlerine]; hayır, bu büyük evrende onlar arasında (bilinçsiz de olsa) ticaret dolayısıyla bir takım karşılıklı faydalanma ilişkileri bile var. Peki o zaman nasıl [oldu bu]? Budala! İdarecileri birbirlerine düşmüştü; ve birbirlerine ateş etmek yerine bu zavallı taş kafalıları ateş ettirecek kadar kurnazdılar.”

Savaşa gittiğinizde ülkeniz için dövüşmezsiz. İdarecileriniz, yöneticileriniz, kapitalist efendileriniz içindir [bu dövüş].

Ne ülkeniz, ne insanlık, ne siz ne de üyesi olduğunuz sınıf –işçiler– savaştan kazanç sağlar. Yalnızca büyük finansçılar ve kapitalistler ondan kar ederler.

Savaş sizin için kötüdür. İşçiler için kötüdür. Onların bundan kaybedeği çok, kazanacakları hiçbir

şey yok. Onun şanından bile pay alamazlar, çünkü bu büyük generallere ve mareşallere düşer.

Savaşta elinize ne geçer? Bitlenirsiniz, vurulursunuz, zehirli gaza maruz kalırsınız, sakatlanırsınız veya öldürölürsünüz. Herhangi bir ülkenin işçilerinin savaşta eline geçen budur.

Savaş ülkeniz için kötüdür, insanlık için kötüdür: katliam ve yıkım saçır etrafa. Savaşın tahrip ettiği herşey –köprüler, limanlar, şehirler ve gemiler, tarlalar ve fabrikalar– yeniden kurulmak zorundadır. Bunun anlamı, bunların yapılması için doğru- dan veya dolaylı olarak halkın vergilendirilmesi demektir. Çünkü son tahlilde herşey halkın cebinden çıkar. Yani savaş maddi olarak onlar için kötüdür, genel olarak insanoğulları üstündeki vahşileştirici etkisinden hiç bahsetmeye gerek yok. Ve unutmayınız ki savaşta öldürölünen, kör kalan veya sakatlanan her 1000 kişiden 999'u işçi sınıfındandır, işçi ve köylülerin oğullarıdır.

Modern savaşlarda galip [taraf] yoktur, çünkü yenen taraf da en az yenilen taraf kadar kaybeder. Hatta bazen (bu son savaşta Fransa örneğinde) daha da fazla: Fransa bugün Almanya'dan daha yoksul. Her iki ülkenin işçileri de savaşın kayıplarını telafi etmek için aç kalırcasına vergilendirildiler. Dünya Savaşına katılan Avrupa ülkelerinde işçilerin bugünkü

ücret ve yaşam standartları büyük felaket öncesine göre çok daha düşük.

”Ancak Birleşik Devletler savaştan zengin oldu”, diye itiraz edeceksiniz.

Yani bir avuç kadar kişinin milyonlar kazandığını, ve büyük Kapitalistlerin büyük karlar elde ettiğini söylemek istiyorsunuz. Kesinlikle öyle: büyük finansçılar yüksek faizle Avrupa’ya borç para vererek, savaş malzemesi ve teçhizatı satarak. Peki neye ulaşıyoruz?

Bir an durun ve Avrupa’nın Amerika’ya olan finansal borcunu veya bunun fazını nasıl ödediğini bir düşünün. Bunu emeği daha fazla sıkıştırarak ve işçiler üstünden daha çok kar elde ederek yapar. Avrupalı imalatçılar daha düşük ücretler ödeyerek ve malları daha ucuza üreterek Amerikan rakipleri karşısında fiyat kırabilirler, ve bu nedenle Amerikan imalatçıları da daha düşük maliyetle üretmeye zorlanmış olurlar. Onun ”ekonomisi”nin ve ”rasyonalizasyon”un işin içinde girdiği yer burasıdır, ve sonuçta siz ya daha çok çalışmak zorundasınızdır veya ücretleriniz düşürülmelidir, veya tamamen işten çıkarılırsınız. Avrupa’daki düşük ücretlerin sizin kendi koşullarınızı doğrudan doğruya nasıl etkilediğini görüyor musunuz? Sizler, Amerikan işçileri, Amerikan bankerlerinin Avrupa’ya açtıkları kredilerin faizleri-

nin geri ödenmesine yardımcı olduğunuzu görüyor musunuz?

Fiziksel cesareti beslemesi nedeniyle savaşın iyi bir şey olduğunu öne süren insanlar var. Bu yargı tamamen aptalca. Kendileri asla savaşmayan ve yerlerine başkalarının savaştığı insanlar tarafından söyleniyor. Zavallı aptalları zenginlerin çıkarları için savaşmaya özendirmek için [geliştirilmiş] samimiyetsiz bir yargı. Savaş meydanlarında bizzat savaşmış insanlar size modern savaşların kişisel cesaretle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecektir: düşmandan oldukça uzak bir mesafede yapılan kitlesel bir çarpışmadır. Ancak en iyinin kazanabileceği göğüs göğüse çarpışma oldukça nadirdir. Modern bir savaşta düşmanlarınızı görmezsiniz: bir makina gibi görmeden körü körüne savaşsınız. Ölmekten korkarak, her dakika parça parça olacağımızdan korkarak savaşa gidermeniz. Reddedecek cesaretiniz olmadığı için gidersiniz yalnızca.

Sözlü hakaretle ve ayıplanmayla yüzleşebilen, genel akıntıya, hatta haklı olduğunu bildiğinde kendi arkadaşlarına ve kendi ülkesine karşı durabilen, ona ceza verebilecek ve hapse atabilecek üstündeki otoriteye karşı gelebilen ve sarsılmadan [ayakta] duran insan; işte o insan cesurdur. Bir katil haline gelmeyi reddettiği için "zayıf" olarak alay ettiğiniz arkadaşınız; onun cesarete ihtiyacı vardır. Emirlere itaat

etmek, size söyleneni aynen yerine getirmek ve diğ er binlercesiyle birlikte genel kabulün havasına ve "Yıldızlarla Bezenmiş Bayrağ a" uyarak saflarda sıralanmak için cesarete ihtiyacınız var mı?

Savaş cesaretinizi felç eder ve gerçek insanlık ruhunu boğ ar. "Sizin iş iniz düşünmek ve nedenini sorgulamak de ğ il, [söylenileni] yapmak ve ölmek" (aynen sizin gibi yapmaya mahkum olan diğ er yüz binler gibi) oldu ğ u için, sizin [olanlardan] sorumlu olmadığınız hissi, [gerçek insanlık ruhunu] alçaltır ve uyuşturur. Savaş, körü körüne itaat, düşüncesiz bir aptallık, hayvansı bir umarsızlık, sebepsiz bir yıkım ve sorumsuzca cinayet işlemek demektir.

Savaşın birçok kişiyi öldürdüğü ve böylece yaşayanlar için daha çok iş [imkanı] yarattığı için iyi olduğunu söyleyen insanlarla karşılaştım.

Bunun mevcut sisteme karşı ne kadar kötü bir suçlama olduğunu düşünün. Üyelerinin bir kısmının öldürülmesinin, böylece de geriye kalanların daha iyi yaşamasının bir topluluktaki insanlar için iyi olduğu bir durumu hayal edin! Bu en kötü insan-iyici sistem, en kötü yamyamlık olmayacak mıdır?

İşte kapitalizm tam da budur: arkadaşınızı yok ettiğiniz veya onun tarafından sizin yok edildiğiniz bir yamyamlık sistemi. İşte bu hem savaşta hem de barıştaki gerçek kapitalizmdir –gerçek niteliği savaşta maskesizdir ve daha belirgindir.

Aklı başında, insancıl bir toplumda bu olamaz. Aksine, bir topluluğun nüfusunun artması herkes için iyi olacaktır, çünkü o zaman herkesin işi daha hafif olacaktır.

Bir topluluk bu anlamda bir aileden farklı değildir. İhtiyaçlarının karşılanmasını için her aile belli bir miktar çalışmak zorundadır. O halde ailede gerekli işi yapacak kişi çok olduğu takdirde, her üye için [çalışmak] kolay olacaktır, her biri daha az çalışacaktır.

Aynı şey, birer büyük ölçekli aile olan topluluk ve ülke için de doğrudur. Topluluğun ihtiyaçlarını tedarik etmek için ne kadar çok insan olursa, her bir üyenin işi o kadar kolaylaşır.¹

Günümüz toplumunda durum bunun tersiyse eğer, bu yalnızca koşulların yanlış, barbarca ve ahlaksız olduğunu ispatlar. Hayır, daha fazlası: kapitalist sistem üyelerinin boğazlanmasıyla zenginleşiyorsa eğer bu tam bir caniliktir.

Savaşın işçiler için sadece daha fazla yük, daha çok vergi, daha zorlu çalışma ve savaş öncesi yaşam standartlarının kötüleşmesi demek olduğu açıktır.

---

¹ Yeryüzünde asla fazla-nüfus tehlikesi olmamıştır. Tabiiat buna karşı kendi denetleyicilerini sunar. İhtiyacımız olan şey nüfusun daha rasyonel dağıtılması, daha yoğun [verimli] bir tarım ve doğum oranımızın daha zekice kontrol altına alınmasıdır.

Ancak kapitalist toplumda savaşın iyi olduğu *bir* unsur vardır. Savaştan para basan, sizin "vatanseverliğiniz" ve fedakarlığınız üstünden zenginleşen bir unsurdur bu. Savaş gereçleri imalatçıları, gıda ve diğer ihtiyaç malzemelerinde spekülasyon yapanlar, savaş gemileri yapımcıları. Kısacası, savaştan tek faydalanlar büyük finans, sanayi ve ticaret lordlarıdır.

Bunlar için savaş bir nimettir. Birden fazla yolla bir nimet. Keza savaş, emekçi kitlelerin dikkatinin içinde yaşadıkları günlük sefaletten "yüksek politikaya" ve insan boğazlamasına yönlendirilmesine hizmet eder. Hükümetler ve idareciler halk ayaklanması ve devrimden sakınmak için sıklıkla savaşlar sahneye koyarlar. Tarih bu tip örneklerle dolu. Tabii ki savaş iki tarafı keskin bir kılıçtır. Sıkça, sonuçta devrime yol açar. Ancak bu, Rus Devrimine geldiğimizde geri dönmemiz gerekecek bir başka öykü.

Şu ana kadar beni takip ettiyseniz eğer, savaşın muntazam finansal ve sınai krizler gibi kapitalist sistemin doğrudan bir sonucu ve kaçınılmaz bir etkisi olduğunu fark etmiş olmalısınız.

Tanımlamış olduğum şekliyle işsizlikle ve zorluklarıyla kriz geldiği zaman, size bunun hiç kimsenin hatası olmadığı, bunun "kötü bir zaman" olduğu, "aşırı üretim" in ve benzeri martavalların bir sonucu olduğu söylenir. Ve kar için [yapılan] kapitalist rekabet savaş koşullarını ortaya çıkardığında,

kapitalistler ve onların yağcılar –politikacılar ve medya– sizi sahte bir yurtseverlikle dolduruşa getirmek ve onlar adına meydanlarda savaşımanızı sağlamak için "Ülkenizi koruyun!" çığlıkları atmaya başlarlar.

Vatanseverlik adına, nazik ve dürüst olmayı bırakmanız, kendiniz olmayı terk etmeniz, kendi yargınızı bir kenara bırakmanız ve kendi yaşamınızı vermeniz; öldürmek, yağmalak ve yıkmak için emirlere körü körüne itaate eden, ölüm saçan bir makinada iradesiz bir dişli haline gelmeniz; sevdiğiniz ananız ve babanızdan, eş ve çocuğunuzdan vazgeçmeniz, ve size asla hiçbir zararı dokunmamış (sizin gibi kendi efendilerinin talihsiz ve aldatılmış birer kurbanları olan) hemcinslerinizi boğazlamanız emredilir.

Carlyle "vatanseverlik alçakların sığınağıdır" derken ne kadar da haklıydı.

Nasıl aptal yerine konduğunuzu ve aldatıldığınızı göremiyor musunuz?

Birinci Dünya savaşını ele alın örneğin. Amerikan halkının katılmak için nasıl oyuna getirildiğini düşünün. [Halk] Avrupa'nın işlerine karışmak istemiyordu. Çok az bilgileri vardı, ve bu kanlı dalaşın içine çekilmeye hiç meraklı değillerdi. "Bizi savaşın dışında tuttu" sloganıyla Woodrow Wilson'u seçtiler.

Ancak Amerikan plütokrasisi savaştan devasa servet kazanabileceğini gördü. Avrupadaki savaşan taraflara sattıkları savaş gereçleri ve diğer mallardan elde ettikleri milyonlarla tatmin olmamışlardı; 100 milyondan fazla nüfusu olan Birleşik Devletler gibi büyük bir ülkeyi kavganın içine çekmekle son derece büyük karlar elde edebilirlerdi. Başkan Wilson bu baskıların karşısında duramadı. Nihayetinde, hükümet finansal güçlerin hizmetçisinden başka bir şey değildir: onların emirlerini yerine getirir.

Ancak halkı açıkça karşı çıkarken Amerika savaşa nasıl girdi? Ülkeyi savaşın dışında tutacağı sözünü vermesi yüzünden Başkan olarak Wilson'u seçmişler miydi?

Geçmişte, mutlak monarşilerde, tebaa kralın emrine uymak zorundaydı. Ancak bu yine de içinde direnişi ve ayaklanma riskini barındırırdı. Modern zamanlarda, halkın idarecilerinin çıkarlarına hizmet etmesini sağlamanın daha kesin ve güvenli araçları var. Tüm gereken şey efendilerinin onlardan yapmalarını istedikleri şeyleri, kendilerinin yapmak istediklerine; bunun kendi çıkarlarına olduğuna, ülkeleri için, insanlık için iyi olduğuna inanmalarını sağlamak için onlarla konuşmak. Bu yolla, insanın asil ve güzel içgüdüleri, (insanlığın utancı ve yaralanması pahasına) kapitalist efendiler sınıfının kirli işlerini yapmak amacıyla sömürülür.

Modern buluşlar bu oyuna yardım eder ve onu görece kolaylaştırır. Basılı kelimeler, telgraf, telefon ve radyo, hepsi bu anlamda şüphesiz ki yardımcıdır. Şu harikulade şeyleri üreten insan dehası sömürülür ve Mammon [servet tanrısı] ve Mars'ın [savaş tanrısı] çıkarları için alçaltılır.

Başkan Wilson, Büyük İş Alemi'nin faydasına Amerikan halkını savaş tuzağının içine çekmek için yeni bir araç bulmuştu. Eski bir kolej yöneticisi olan Woodrow Wilson, "demokrasi için savaş", "savaşı sona erdirmek için savaş"ı keşfetti. Bu ikiyüzlü sloganla, Amerikalıların kalplerinde en kötü hoşgörüsüzlük, zulüm ve cinayet eğilimlerini arttıran bir kampanya ülke çapında başlatıldı; samimi ve bağımsız bir görüşü seslendirmeye cesaret edenlere karşı [kalpleri] kin ve nefretle dolduran; bunun karlar için [yapılan] kapitalist bir savaş olduğunu söylemeye cüret edenleri döven, hapse atan ve sınırdışı eden [bir kampanya]. İnsan hayatının alınmasına karşı olan vicdani redçilerin "zayıf" denilerek vahşice eziyet gördüğü ve uzun hapis cezalarına mahkum edildiği; Hristiyan hemşerilerine Nazarene'in emrini ("Öldürmeyeceksin") hatırlatan erkek ve kadınların korkak olarak damgalandığı ve cezaevlerine tıkıldığı; savaşın yalnızca kapitalizmin çıkarına olduğunu ifade eden radikallere "şeytan yabancılar" ve "düşman casusları" olarak davranıldığı [bir slogan]. Her

türlü özgür görüşü bastırmak için özel yasalar yetiştirildi. Her karşı çıkan için ağır cezalar biçildi. Atlantik'ten Pasifik'e kadar vatanseverlikle sarhoş yüzde yüzcüler etrafa terör saçtılar. Bütün bir ülke şövenizm çılgınlığı ile delirdi. Ulus çapındaki militarist propaganda sonunda Amerikan halkını katliam alanlarına sürükledi.

Wilson "savaşmak için fazlasıyla onurluydu", ancak diğerlerini [halkı] finans bankerleri için savaşmaya göndermekte pek de onurlu değildi. "Savaşmak için fazlasıyla onurluydu", ancak Amerikan plütokrasisinin Avrupa'daki savaş meydanlarında ölen yetmiş bin Amerikalının yaşamından para kazanmasına yardım etmekte pek de onurlu değildi.

"Demokrasi için savaş"ın, "savaşı sona erdirmek için savaşmak"ın tarihteki en büyük yalan olduğu kanıtlandı. Aslında, henüz sona ermemiş olan yeni bir savaşlar silsilesini başlattı. Kabul edildiği üzere, – hatta Wilson'un kendisi tarafından da– savaş Büyük İş Alemi'nin devasa karlar elde etmesi dışında hiçbir amaca hizmet etmemişti. Avrupa'da eskiye göre daha fazla karmaşaya yol açtı. Almanya ve Fransa'yı sefalete itti, ve onları ulusal bir iflasın eşğine getirdi. Avrupa halklarına devasa borçlar getirdi, ve işçi sınıfı üstüne dayanılmaz yükler yükledi. Bütün ülkelerin kaynaklarını tüketti. Bilimin ilerlemesine yeni yıkım araçlarının geliştirilmesi damgasını vurdu. Hris-

tiyan emir, cinayetlerin çoğalmasıyla kanıtlandı, ve kanla anlaşmalar imzalandı.

Dünya Savaşı finans lordları için devasa servetler –ve işçiler için mezarlar– inşa etti.

Ya bugün? Bugün, son soykırımdan çok daha büyük ve daha kötü bir savaşın eşiğindeyiz yine: Her hükümet buna hazırlanıyor ve gelmekte olan kıyım için işçilerin alınteri ve kanından elde edilen dolarları kendilerine ayırıyorlar.

Düşünün üstünde arkadaşlarım; sermaye ve hükümetin sizin adınıza *size* ne yaptığını görün.

Kısa zaman sonra yine size "ülkenizi savunun" diyecekler.

Barış zamanlarında tarla ve fabrikalarda kölesi-niz, savaşta [ölmek ihtimaline sahip, gözden çıkarılmış] askerler olarak hizmet edersiniz –hepsi de efendilerinizin daha büyük şanı için.

Yine de size "her şeyin yolunda olduğu", bunun "Tanrı'nın isteği" olduğu, bunun "yapılması gerektiği" söylenecektir.

Bunun asla Tanrı'nın isteği olmadığını, sermaye ve hükümetin [çevirdiği] bir iş olduğunu görmüyor musunuz? Size (onlar için köle olmak kadar iyi olan) "bayağı" insanlar, "aşağı tabaka" olarak davranırken, *onların* sizin emeğiniz ve terinizle rahat ve lüks içinde yaşabilmeleri için, politik ve sınai efendilere *sizi* aptal yerine koymalarına ve aldatmalarına izin

vermeniz yüzünden bunun böyle olduğunu ve "böyle olmak zorunda" olduğunu görmüyor musunuz?

"Bu hep böyleydi", sakince buna dikkat edin.

Anarşist Kütüphane

Alexander Berkman
Savaş!
1929

[http://dwardmac.pitzer.edu/Anarchist_Archives/
bright/berkman/comanarchism/whatis_6.html](http://dwardmac.pitzer.edu/Anarchist_Archives/bright/berkman/comanarchism/whatis_6.html)
"War", What Is Communist Anarchism (1929)
içinde bölüm VI.

Çeviri: **Anarşist Bakış**

tr.anarchistlibraries.net